

30 Λάμπουν χίλια φωτερὰ
στοῦ χρυσοῦ μου τῇ χαρά,
ποῦ θὰ πάει σὲ γάμου στρώμα
μὲ μιὰ πλούσια κληρονόμα.

35 Νάνι νάνι τὸ παιδί,
ποῦ στὸν ὕπνο του θὰ ἴδῃ
ὅσα ἢ τύχη θὰ τοῦ δώσει
σὰ μιὰ μέρα μεγαλώσει.

40 Δὲ νυστάζει τὸ μωρό.
Τ' ἀχειλάκι του θωρῶ,
ποῦ βυζαίνει καὶ γελάει,
σὰ τραντάφυλλο τὸ Μάη,

φαίνεται μου πὼς θὰ πεῖ :
τ' εἶν' τὸ βιὸ κι ἡ προκοπή ;
δὲν ἀξιίζουν, μ' ὅλα τ' ἄλλα,
σὰν τῆς μάνας μου τὸ γάλα.

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΩΡΕΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Η ΑΝΟΙΞΗ

5 Ποιὰ εἶμαι γὼ δὲν ἔχω χρεια
νὰ σᾶς πῶ, καλὲς Κυράδες·
μὲ τῇ μόνη μου εὐωδία
φανερώνομαι ἀρκετά.

Ναί· τὴν Ἀνοιξή, ποῦ τώρα
φεύγει ράχες καὶ πεδιάδες,
ὀλοστόλιστη, ἀνθοφόρα
ξαναβλέπετε ὀμπροστά.

10

Μὴ θαυμάσετε ! εἶναι χρόνοι
πού, ἂν θερμὲς ἀκούω τὲς αὔρες,
τῇ φωλιά μου, ὥς χελιδόνι,
τρέχω εὐθὺς νὰ στήσω ἐδῶ.

15

Μέρα νύχτα φυλαμένα
ἀπὸ πάγους, ἀπὸ λάβρες,
ρόδα νέα, χαριτωμένα
ἐδῶ μέσα κουναρῶ.

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

20

Πῶς τολμᾷς καὶ τέτοια μέρα
ξάφνου σὺ πετιέσαι ὀμπρὸς μου ;
εἰς τὴν γῇ καὶ στὸν αἰθέρα
βασιλεύω τώρα ἐγώ.

25

Εἶμαι, ναί, τὸ καλοκαίρι
ὅπου στόλισμα τοῦ κόσμου,
μ' ἓνα βλέμμα ὅλα τὰ μέρη
ἀπὸ λάμψη πλημμυρῶ.

30

Ἐδῶ ἀκοίμητες ἀχτίνες
βρίσκω, ἀλήθεια, καὶ θωράω
ποὺ φωτίζονται μ' ἐκεῖνες
ἄθῳα πνεύματα πολλὰ.

Ἄλλ' ἀφοῦ κι ἐγὼ τὸ μαῦρο
κρῦο σκοτάδι πολεμάω,
πλέον φιλόξενη ποῦ θᾶδρω
ἀπὸ τέτοια κατοικιά ;

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Τόπο ! — τόπο ! Μ' ἄλλα δῶρα
τὸ φθινόπωρο προβαίνει.